

ע"פ 2432/15 - חליל עיסא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2432/15

לפני:
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: חליל עיסא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 11.2.2015 ומיום 23.2.2015 בת"פ
61104-11-14 שניתן על ידי כב' השופט כ' מוסק

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ה (25.6.2015)

בשם המערער: עו"ד טארק ברגות
בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

מתורגמנית: גב' אמירה בירקן

פסק-דין

השופטת א' חיות:

ערעור על הכרעת דינו ולחלופין על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) בת"פ 61104-11-14.

1. נגד המערער הוגש ביום 30.11.2014 כתב אישום המייחס לו עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה). על פי האמור בכתב האישום, ביום 24.11.2014 בשעה 14:20 לערך, עמד המערער על גבעה הצופה על כביש ירושלים-מעלה אדומים ויידה מגובה רב אבנים לעבר המכוניות שנסעו בו.

המערער כפר בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום וטען כי שהה על הגבעה בחיפוש אחר פסולת מתכת אותה הוא אוסף למחיתו. גרסה זו נדחתה על ידי בית המשפט קמא אשר אימץ את עדות התצפיתן המשטרתי (להלן: התצפיתן) אשר צפה במערער בשעת מעשה והעיד כי הבחין בו מתכופף, מרים דבר מה מהקרקע ומשליך אותו לעבר הכביש. התצפיתן העיד כי המערער חזר על פעולה זו ארבע פעמים והוסיף כי הסיק שהחפצים אותם השליך המערער לעבר הכביש היו אבנים מאחר שמתנועותיו של המערער נראה היה כי מדובר בחפץ בעל משקל וכן מאחר שלא היה כל דבר אחר על הקרקע בסביבתו. בית המשפט קמא מצא את גרסתו של התצפיתן מהימנה וקבע כי העובדה שהתצפיתן מסר בהודעתו במשטרה כי ראה את המערער משליך אבנים לעבר הכביש ואילו בעדותו בבית המשפט הבהיר כי הסיק שמדובר באבנים, אינה פוגמת במהימנות העדות בציינו כי התצפיתן עשה מאמץ לדייק בדבריו. בית המשפט קמא הוסיף והתייחס בהכרעת הדין לעדויות של שני השוטרים שעצרו את המערער (להלן: כוח המעצר) ולכך שאף מעדויות אלו עולה כי פרט לאבנים לא היה על הקרקע בסביבתו של המערער דבר שניתן להשליכו, כי המערער עמד לבדו על הגבעה ולא היה עסוק בחיפוש אחר מתכות וכי על גופו נמצאה סכין. בית המשפט קמא קבע כי עדויות אלו מחזקות את גרסת התצפיתן. כמו כן, התייחס בית המשפט קמא לעדותה של הגב' פיירוז חליל אשר ביום שלפני מתן עדותה צילמה תמונות במכשיר הטלפון הנייד שלה באזור הגבעה ותייעדה שני כבלי מתכת מגולגלים שהונחו באזור. עדות זו, כך נקבע, אין בה כדי לתמוך בגרסתו של המערער לפיה עלה לגבעה על מנת לחפש מתכות שכן כבלי המתכת המגולגלים אותם צילמה הגב' פיירוז היו במרחק כמה מאות מטרים מהמקום בו נעצר. מהטעמים האמורים קבע בית המשפט קמא כי הוכח בפניו ברמה הנדרשת כי המערער יידה אבנים לעבר הכביש וכי עשה זאת בכוונה כדי לפגוע במכוניות הנוסעות בו. עוד ציין בית המשפט קמא כי אף אם לא היה מגיע למסקנה כי החפצים אותם יידה המערער לעבר הכביש היו אבנים לא היה בכך כדי לסייע לו, שכן די בכך שהוכח כי המערער השליך חפצים כלשהם לעבר הכביש על מנת להרשיעו בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה הקובעת:

332. העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

...

(3) יורה או זורק דבר אל אדם שעל נתיב התחבורה או כלי התחבורה או אל חפץ שעליהם או גורם שהדבר יגע בהם;

2. ביום 23.2.2015 גזר בית המשפט קמא את עונשו של המערער. בגזר דינו, עמד בית המשפט על חומרת העבירה בה הורשע המערער ועל פוטנציאל הפגיעה ברכוש ובנפש הטבוע במעשיו. בית המשפט קמא דחה את הטענה שהעלה המערער במסגרת טיעוניו לעונש לפיה לא הוכח שהחפצים שנצפה מיידה היו בעלי משקל של ממש המסוגלים לגרום נזק למכוניות בכביש. לעניין זה קבע בית המשפט קמא כי למערער ניתנה הזדמנות להסביר את מעשיו אך הוא בחר להכחיש את ההאשמות נגדו ולפיכך לא ניתן כעת לקבל את טענתו לפיה לא הוכח שפעולותיו סיכנו את הנוסעים בכביש. בית המשפט קמא קבע עוד כי נוכח חומרת העבירה בה הורשע המערער נע מתחם העונש ההולם במקרה דנן בין 8-24 חודשי מאסר בפועל וכנסיבות לחומרה, ציין את עברו הפלילי של המערער הכולל הרשעות קודמות בעבירות של גניבה, התפרצות ותקיפה והכשלת שוטר בגין הוטלו עליו עונשי מאסר על תנאי ועונש מאסר בפועל ממנו שוחרר זמן קצר לפני ביצוע העבירה בה הורשע בהליך דנן. בית המשפט קמא הוסיף וציין כי לא מצא נסיבות המצדיקות להקל בעונשו של המערער וזאת נוכח העובדה שהכחיש את המעשים המיוחסים לו, לא הציג נסיבות אישיות כלשהן המצדיקות הקלה בעונשו ואף בשלב הטיעונים לעונש בחר שלא לומר את דברו בפני בית המשפט. עם זאת, קבע בית המשפט קמא כי אין מקום להפעיל את המאסרים המותנים שהוטלו על המערער וזאת נוכח העובדה שהיסודות ההתנהגותיים של העבירות שבגין הוטלו מאסרים מותנים אלו אינם זהים ליסודות ההתנהגותיים של העבירה בה הורשע המערער בהליך דנן. בסיכומו של דבר, גזר בית המשפט קמא על המערער עונש של 16 חודשי מאסר בפועל ו- 12 חודשי מאסר על תנאי.

3. בערעורו על הכרעת הדין טוען המערער כי בניגוד לגרסה אותה מסר בהודעתו במשטרה, בעדותו הודה התצפיתן כי אינו יכול להגיד שהחפצים שראה את המערער משליך היו אבנים או כי הגיעו אל הכביש וסיכנו את מי מהעוברים בו. כמו כן, נטען כי התצפיתן אישר בעדותו שבעמדה ממנה צפה במערער נכחו שוטרים נוספים אך הוא לא ציין זאת בהודעתו במשטרה. בנוסף, טוען המערער כי התצפיתן העיד שבעת ביצוע המעשים לא היו נערים נוספים על הגבעה, וזאת בניגוד לעדותו של מפקד הכוח שמסר כי התצפיתן דיווח בקשר על מספר נערים המיידים אבנים לעבר הכביש. סתירות אלו בגרסתו של התצפיתן, כך נטען, מטילות ספק רב באשר למהימנותו ומטות את הכף לעבר זיכוי של המערער. המערער מוסיף וטוען כי אף שוטרי כוח המעצר לא ראו אותו משליך אבנים לעבר הכביש ואישורו בעדותם כי לא התנגד למעצר ודיווח להם מיזמתו על הסכין שנתפסה ברשותו, אשר לטענתו שימשה אותו לצרכי איסוף המתכות. בנסיבות אלו, כך נטען, לא הופרכה גרסתו של המערער לפיה עלה לגבעה במטרה לאסוף פסולת מתכת לפרנסתו ובתמיכה לכך מציין המערער כי הציג לבית המשפט קמא תצלומים של האזור בו נעצר בהם ניתן לראות בבירור כי הושלכו בו דברי מתכת רבים. בהתייחס לגזר הדין נטען על ידי המערער כי העונש שהשית עליו בית המשפט קמא חורג מרמת הענישה המקובלת וזאת נוכח העובדה שלא הוכח טיב החפצים אותם השליך לעבר הכביש ולא ניתן לקבוע כי היה מדובר בחפצים שהשלכתם יצרה סיכון למכוניות הנוסעות בו. כמו כן, נטען כי בית המשפט קמא התעלם בגזר דינו מן העובדה שלא נגרם כל נזק כתוצאה ממעשי המערער.

4. המשיבה טוענת מצידה כי יש לדחות את הערעור על שני ראשיו ומציינת כי בית המשפט קמא נתן אמון בגרסתו של התצפיתן ממנה עולה כי המערער נראה משליך חפצים בעלי משקל לעבר הכביש בזמן שנסעו עליו מכוניות. אשר לערעור על גזר הדין מדגישה המשיבה כי אין זו הפעם הראשונה בה עומד המערער לדין בשל יידוי אבנים וכי בשנת 2014 נגזרו עליו חמישה חודשי מאסר בפועל בגין השתתפותו בהתפרעות במסגרתה השליך אבנים לעבר כוח משטרה. לטענת המשיבה היה נכון להפעיל במקרה דנן את עונש המאסר המותנה שהוטל על המערער באותו התיק, ומשלא נעשה כן אין לומר כי בית המשפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה או כי העונש שנגזר עליו חורג מרף הענישה

המקובל.

5. דין הערעור על שני חלקיו להידחות.

ערעורו של המערער על הכרעת דינו של בית המשפט קמא מופנה כל כולו נגד ממצאי עובדה ומהימנות מובהקים של הערכאה הדיונית אשר אין זה ממנהגה של ערכאת הערעור להתערב בהם אלא במקרים חריגים אשר המקרה דנן אינו נמנה עמם (ראו, ע"פ 4668/14 אפללו נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (18.2.2015)). בית המשפט קמא התייחס בהכרעת דינו לטענות המערער בנוגע לסתירה שנפלה לכאורה בגרסת התצפיתן באשר לטיב החפצים אותם השליך לעבר הכביש, וקבע כי העובדה שהתצפיתן הבהיר בעדותו כי בניגוד לאמור בהודעתו במשטרה הוא אינו יכול לקבוע בוודאות שהחפצים אותם יידה המערער היו אבנים, אינה פוגמת במהימנות גרסתו. מסקנה זו מקובלת עלי ולא מצאתי עילה להתערב בה.

אשר לעדות מפקד כוח המשטרה באירוע כי בדיווח שהתקבל בקשר דובר על קבוצה של מידי אבנים ולא על אדם בודד כעדות התצפיתן (ראו, עמ' 40 ש' 21 עד עמ' 43 ש' 21 לפרוטוקול). לא מצאתי כי יש בעובדה זו לעורר ספק באשמתו של המערער, שכן לגרסתו של המערער עצמו הוא היה לבדו ולא היו אנשים נוספים לידו בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום (ראו, עמ' 52 ש' 28-30 לפרוטוקול). גרסה זו אף מתיישבת עם עדויות השוטרים מכוח המעצר מהן עולה כי המערער עמד על הגבעה לבדו וכי האנשים הנוספים שנצפו ושעליהם דובר ברשת הקשר עמדו במרחק רב ממנו (ראו, עמ' 19 ש' 9 עד עמ' 20 ש' 31, עמ' 30 ש' 23-26, וכן עמ' 35 ש' 20 עד עמ' 36 ש' 4 לפרוטוקול). לכך יש להוסיף כי מעדות התצפיתן עולה כי הוא היה בקשר עין רציף עם המערער מהרגע שהבחין בו משליך וחוזר ומשליך חפצים לעבר הכביש ועד לרגע שבו נעצר (ראו, עמ' 3 ש' 8-10 לפרוטוקול). לפיכך, גם אם היו על הגבעה אנשים נוספים אין בכך כדי להטיל ספק בזיהויו של המערער כמי שהשליך אבנים לעבר הכביש. המערער מוסיף וטוען כי לא הוכח שהחפצים שנטען כי השליך לעבר הכביש היו יכולים לגרום נזק למכוניות העוברות בו. טענה זו אף היא דינה להידחות. בית המשפט קמא עמד על כך שמעדות התצפיתן עולה כי החפצים אותם הרים המערער מהקרקע היו בעלי משקל ונדרש מהמערער להשקיע מאמץ על מנת להשליכם לעבר הכביש (ראו, עמ' 9 ש' 17-20 לפרוטוקול). כמו כן, עולה מעדותו של התצפיתן ומעדויות שוטרי כוח המעצר כי במקום בו עמד המערער לא היה דבר על הקרקע פרט לאבנים (ראו, עמ' 8 ש' 27-28, ועמ' 23 ש' 27-28 לפרוטוקול). מטעמים אלו כולם לא ראיתי מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא לפיה הוכח ברמה הנדרשת כי המערער השליך ארבע פעמים אבנים לעבר הכביש (ראו, פסקה 8 להכרעת הדין).

6. מכאן לערעור על גזר הדין. בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה ביידי אבנים לעבר מכוניות נוסעות ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר ממשיים (ראו, למשל, ע"פ 5371/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 8-9 (16.9.2014) (להלן: עניין פלוני); וע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)). לטענת המערער בית המשפט קמא לא התייחס בגזר דינו לעובדה שמעשיו לא גרמו נזק, ואולם כבר נפסק כי בשל פוטנציאל הנזק הטמון ביידי אבנים לעבר מכוניות נוסעות העובדה שלא נגרם נזק בפועל, אף שהיא נושאת משקל בגזירת הדין, אינה גורעת מחומרת המעשה עצמו וכפי שציין בית משפט זה בעניין פלוני: "השלכת אבנים עלולה לגרום לתוצאות הרוג אסון. היא עלולה להביא לתאונה שסופה מר" (שם, בפסקה 8; עוד ראו, ע"פ 255/88

פלוגי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ג(2) 575, 576-577 (1988)). כמו כן, וכפי שציין בית המשפט קמא, המערער לא הביע חרטה על מעשיו ולא הציג נסיבות אישיות אשר יש בהן כדי להצדיק הקלה בעונשו. עברו הפלילי של המערער והמאסר בפועל ממנו שוחרר זמן קצר בלבד לפני ביצוע העבירה בה הורשע בהליך דנן, נושאים אף הם משקל לחובתו. בנסיבות אלו, אין לומר כי העונש שהוטל על המערער חורג מרמת הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (ראו והשוו, ע"פ 411/09 גדיר נ' מדינת ישראל (21.4.2009)) ולפיכך לא מצאתי עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ש ו פ ט ת

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק-דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת